

Sygn. akt IV Ka 436/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Ignaczak

Protokolant Karol Depczyński

przy udziale Inspektora Pracy Okręgowej Inspekcji Pracy w Łodzi – Jerzego Zielińskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 roku

sprawy **M. P.**

obwinionego z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008r., nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2012r., poz. 1456) w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 107 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008r., nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2012r., poz. 1456), art. 47 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., nr 205, poz. 1585 ze zmianami oraz z 2012r., poz. 1342)

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 12 czerwca 2014 roku sygn. akt VII W 475/14

na podstawie art.437§ 1 i 2 kpk, art.438 pkt 1 i 3 kpk w zw. z art.109§2 kpw, art.634 kpk, art.627 kpk w zw. z art.119 kpw, art.10 ust. 1 i art.21 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku orzeczenie o wymierzonej łącznie za trzy przypisane wykroczenia karze grzywny;
- na podstawie art.62 §2 kpw w zw. z art.5§1 pkt 4 kpw w zw. z art.45 § 1 kw umarza postępowanie co do wykroczenia przypisanego obwinionemu M. P. w pkt 1 a zaskarżonego wyroku;
- uniewinnia obwinionego M. P. od wykroczenia przypisanego mu w pkt 1 c zaskarżonego wyroku;
- na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (T.j. Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zmianami) wymierza obwinionemu M. P. za wykroczenie przypisane mu w pkt 1 b zaskarżonego wyroku karę grzywny w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od obwinionego M. P. 300 (trzysta) złotych opłaty za obie instancje i 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IV Ka 436/14

UZASADNIENIE

M. P. został obwiniony o to, że:

jako prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. , ul. (...), (...)-(...) G., działając w G., nie dopełnił obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy:

- w dniu 16.06.2012 r. za miesiąc maj 2012 r. w wysokości 44.821,41 zł,

- w dniu 17.07.2012 r. za miesiąc czerwiec 2012 r. w wysokości 52.303,28 zł,

- w dniu 17.08.2012 r. za miesiąc lipiec 2012 r. w wysokości 51.780,24 zł

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008 r., nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2012 r., poz. 1456) w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 107 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008 r., nr 69, poz. 415 ze zmianami oraz z 2012 r., poz. 1456), art. 47 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zmianami oraz z 2012 r., poz. 1342).

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie VII W 475/14:

1. obwinionego uznał za winnego tego, że:

a) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. , ul. (...), (...)-(...) G., działając w G., nie dopełnił obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy w dniu 16.06.2012 r. za miesiąc maj 2012 r. w wysokości 44.821,41 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 122 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 107 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (T.j. Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zmianami) w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (T.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zmianami);

b) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. , ul. (...), (...)-(...) G., działając w G., nie dopełnił obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy w dniu 17.07.2012 r. za miesiąc czerwiec 2012 r. w wysokości 52.303,28 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 122 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 107 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (T.j. Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zmianami) w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (T.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zmianami);

c) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. , ul. (...), (...)-(...) G., działając w G., nie dopełnił obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy w dniu 17.08.2012 r. za miesiąc lipiec 2012 r. w wysokości 51.780,24 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 122 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 107 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (T.j. Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zmianami) w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (T.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zmianami);

i za to na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (T.j. Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zmianami) w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych z tytułu zwrotu zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 300,00 (trzysta) złotych z tytułu opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obwinionego w całości.

Obwiniony zarzucił wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się przypisanego mu czynu;
- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw poprzez uznanie, że wnioski dowodowe obwinionego zmierzały do przedłużenia postępowania.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzuczonego mu wykroczenia, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej obwiniony w obszernej mowie końcowej podtrzymywał swoją apelację i wnioski w niej zawarte. Ponadto wniósł o umorzenie postępowania co do wykroczenia przypisanego mu w pkt 1a wyroku z uwagi na przedawnienie karalności.

Przedstawiciel Okręgowego Inspektoratu Pracy na rozprawie apelacyjnej wniósł o nieuwzględnienie apelacji obwinionego i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego była częściowo zasadna i spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku. Ponadto Sąd Okręgowy musiał częściowo zmienić z urzędu zaskarżony wyrok wobec nastąpienia przedawnienia karalności jednego z przypisanych obwinionemu wykroczeń.

Co do wykroczenia przypisanego obwinionemu w pkt. 1 a zaskarżonego wyroku, to zgodnie z art. 45 § 1 kw w dniu 16 czerwca 2014 roku (a więc już po wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Rejonowy) nastąpiło przedawnienie karalności tego wykroczenia. Zatem zaskarżony wyrok naruszał prawo materialne w sposób mający wpływ na treść orzeczenia, przy czym wyraźnie należy podkreślić, że nie ma w tym najmniejszej winy Sądu Rejonowego (do przedawnienia doszło już po wydaniu wyroku w pierwszej instancji). Dlatego na podstawie art.62 §2 kpw w zw. z art.5§1 pkt 4 kpw w zw. z art.45 § 1 kw Sąd Odwoławczy umorzył postępowanie co do wykroczenia przypisanego obwinionemu M. P. w pkt 1 a zaskarżonego wyroku.

Co do wykroczenia przypisanego obwinionemu w pkt. 1 c zaskarżonego wyroku, to obwiniony słusznie podniósł w skardze apelacyjnej, że już od dnia 13 sierpnia 2012 roku nie był Prezesem Zarządu spółki, albowiem tego dnia Uchwałą Walnego Zgromadzenia Wspólników rozwiązano spółkę jednocześnie wyznaczając jej likwidatora w osobie K. P., która od tego dnia samodzielnie reprezentowała spółkę. Twierdzenia apelanta nie są gołosłowne – znajdują potwierdzenie nie tylko w odpisie aktualnym z KRS załączonym do apelacji, ale również w ***odpisie pełnym (...)*** zawartym na k. 662 – 664 akt sprawy. Z wpisów w dziale 6 wynika, iż od dnia 13 sierpnia 2012 roku spółkę reprezentowała samodzielnie K. P. jako likwidator. Co prawda wpis ten (co również można wyczytać z odpisu pełnego KRS, jeżeli prześledzić go wnikliwie) został dokonany dopiero w dniu 4 marca 2013 roku (wpis nr 12), ale z wpisu w dziale 6 rubryce 1 KRS wynika, że dokonano go na podstawie aktu notarialnego z dnia 13 sierpnia 2012 roku (Rep. A Nr 3276/2012) zawierającego w/w Uchwałę.

W tym miejscu należy odpowiedzieć na pytanie, czy Uchwała Walnego Zgromadzenia Wspólników o rozwiązaniu spółki i ustanowieniu jej likwidatora w osobie K. P. samodzielnie reprezentującej spółkę weszła w życie w dniu podjęcia tej uchwały (tj. w dniu 13 sierpnia 2012 roku), czy też w dniu dokonania wpisu o tym fakcie do rejestru (czyli w dniu 4 marca 2013 roku).

Otóż Kodeks Spółek Handlowych dzieli wpisy w KRS na konstytutywne i deklaratoryjne, przy czym konstytutywne są jedynie te, od których ustawa wprost uzależnia skuteczność dokonania jakiejś czynności. W przypadku uchwały o rozwiązaniu spółki co prawda rozwiązanie spółki następuje po przeprowadzeniu likwidacji z chwilą wykreślenia jej z rejestru (art.272 ksh – i to jest wpis konstytutywny), ale samo otwarcie likwidacji nie wymaga dla swej skuteczności wpisu do rejestru, albowiem następuje w momencie m. in. powzięcia przez wspólników uchwały o rozwiązaniu spółki

(art. 274 § 1 ksh – w tym przypadku wpis do KRS nie ma charakteru konstytutywnego). Już z chwilą otwarcia likwidacji spółkę reprezentują likwidatorzy (w tym przypadku samodzielnie K. P.), co wynika z art. 276 § 1 ksh.

Zatem już od dnia 13 sierpnia 2013 roku jedyną osobą reprezentującą spółkę była K. P. (a nie obwiniony) i to ona od tego dnia była pracodawcą w rozumieniu art. 3¹ KP. A zatem obwiniony nie był pracodawcą w dniu przypisanego mu w pkt 1 c zaskarżonego wyroku wykroczenia, tj. w dniu 16 sierpnia 2012 roku (była nim wówczas K. P.). Obwiniony nie wyczerpywał strony podmiotowej tego wykroczenia, albowiem nie był pracodawcą w tym dniu i nie ciążył już na nim obowiązek odprowadzania składek na Fundusz Pracy (obowiązek ten przejęła już w tym czasie jako likwidator spółki (...)).

Zatem Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie, jakoby obwiniony przestał reprezentować spółkę dopiero od dnia 20 września 2012 roku, gdyż wówczas Sąd wyznaczył syndyka masy upadłości. Przestał on reprezentować spółkę już w dniu 13 sierpnia 2012 roku. Od tego dnia, do dnia 20 września 2012 roku, spółkę reprezentowała K. P..

Dlatego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinionego od wykroczenia przypisanego mu w pkt 1 c zaskarżonego wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja obwinionego była bezzasadna. Przedmiotowa sprawa **w zakresie wykroczenia przypisanego obwinionemu w pkt 1 b** zaskarżonego wyroku została bowiem należycie wyjaśniona i nie budzi wątpliwości zarówno prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny przeprowadzonych dowodów, jak i poczynionych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia o winie obwinionego. Na aprobatę zasługują również ustalenia Sądu meriti co do stopnia zawinienia obwinionego. Argumenty zawarte w skardze apelacyjnej w tej części stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi, zgodnymi z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i rzetelnie uzasadnionymi wywodami Sądu Rejonowego.

W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił sytuację finansową spółki na dzień popełnienia omawianego wykroczenia, albowiem opierał się nie tylko na treści zeznań świadków i na uzasadnieniu postanowienia o ogłoszeniu upadłości, ale również na treści wyciągów bankowych (vide s. 2 uzasadnienia). Słusznie Sąd Rejonowy stwierdził, że w dacie wykroczeń obwiniony mógł uruchomić stosunkowo niewielkie (jak na skalę posiadanych i obracanych przez spółkę środków) kwoty na uiszczenie składek na Fundusz Pracy. Ponadto, skoro Zarządca Przymusowy spółki w krótkim czasie zdołał zgromadzić istotne środki majątkowe spółki, to tym bardziej obwiniony, gospodarując racjonalnie tymi środkami, które pozostawały w jego dyspozycji, był w stanie w/w składki na Fundusz Pracy odprowadzać.

Oczywiście gołosłowny jest zarzut naruszenia prawa procesowego poprzez oddalanie wniosków dowodowych obwinionego. Sprawa nie wymagała już uzupełniania materiału dowodowego, zatem wnioski obwinionego w tym zakresie były bezzasadne i ich uwzględnienie doprowadziłoby do niepotrzebnego przedłużania postępowania.

Uniewinnienie obwinionego od wykroczenia przypisanego mu w pkt 1 c zaskarżonego wyroku oraz umorzenie postępowania co do wykroczenia przypisanego obwinionemu w pkt 1 a zaskarżonego wyroku spowodowało konieczność uchylecia orzeczenia o wymierzonej łącznie za trzy przypisane obwinionemu wykroczenia karze grzywny, albowiem ostatecznie obwinionemu można przypisać tylko jedno wykroczenie (a nie trzy). Tym samym należało wymierzyć za to jedno wykroczenie jedną indywidualną karę grzywny (a nie karę orzeczaną łącznie). Dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (T.j. Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zmianami) wymierzył obwinionemu M. P. za wykroczenie przypisane mu w pkt 1 b zaskarżonego wyroku karę grzywny w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych (jest to minimalny wymiar kary przewidziany przez ustawodawcę za to wykroczenie).

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 zł. (art. 118 § 4 kpw w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków

postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 10 października 2001 r. Dz.U. Nr 118, poz. 1269).

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk i art. 634 kpk i art. 10 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami). Obwiniony jest młodym, przedsiębiorczym człowiekiem, jak ustalił Sąd Rejonowy posiada duży majątek, dlatego mimo faktu, że aktualnie jest pozbawiony wolności, nie zachodzą podstawy do zwalniania do od kosztów sądowych.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd drugiej instancji orzekł jak w sentencji wyroku.